

og har ydmyg modtaget den længe opstaldede Fedekalv i Form af et godt Præstekald.

Ja, om det saa er den lille skikkelige Pastor Magensen, har han, skønt sikkert uden Beregning, ja vistnok med blødende Hjærte, set sig nødsaget til at forlade sit yderliggaaende Standpunkt. I et nyt, opsigtsvækkende Skrift om Helvedsstraffene har han aabent tilstaaet, at hans forrige Opfattelse beroede paa en Misforstaaelse, en Oversætterfejl, idet Sprogforskningens allersidst ankomne Resultater uomstødeligt godtgør, at det omstridte Bibelsted alligevel rettest bør udlægges i Overensstemmelse med den officielle Kirkes Opfattelse.

Hvad Vilh. Pram selv angaar, saa fortsætter han vel med usvækket Lidenskab sin Kamp mod Kirkemyndighederne og Troen paa Skriftens Autoritet; men det er, som om selv hans Venner begynder at finde ham lidt ensformig. Han opfylder aabenbart ikke de Forventninger, man har næret til ham. For nylig angreb saaledes en af hans egne Tilhængere ham offentlig i en Avis og bebrejdede ham, at han nu i alt for lang Tid „ikke var fremkommen med noget Nyt.“ — —

Imidlertid skrider Dagene jævnt og stille i den lille Bindingsværks-Halvgaard i Skibberup By, hvor nu Hansine og hendes Broder uindskrænket